

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקמא
ערב ש"ק פ' לך לך, ז' מר-חשון ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

ב"ה

3 דבר מלכות

3

הביאור היחידי למאורעות האחרונות / משיחת ד' מר-חשון התשמ"ו

7 זמן הגאולה

7

הלואי שהיו מוצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול / פ' השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

12

המשכת השמחה ד"זמן שמחתנו" על כל השנה כולה / הודאות למעשה בפועל

13 כתי"ק - פרסום ראשון

13

עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם" / מהגות הרבי לשיחת ש"פ נח התשמ"ו

און פון התאחדות ישראל בעניני תומ"צ, ווערט עס נמשך אין אלע אנדערע ענינים, אויך עניני רשות, "כל מעשיך יהיו לשם שמים"²⁹, און "בכל דרכיך דעתו"³⁰.

ז. וכפרטיות יחד:

בכדי שולל זיין בשלימות ובהכלית דעם "קשה עלי" פרידתכם" צווישן כללות בני ישראל - דארף יעדער איד לכל לראש אויפטאן העדר הפירוד ("פרידתכם") צווישן זיינע עשר כחות הנפש (עולם קטן זה האדם)³¹:

אמאל קען ווערן א מציאות פון "פרידתכם" בכחות הנפש ש' האדם - א פירוד בין שכל ומדות שלו (חב"ד און חג"ת), או ער האט א פארשטאנד אין אלקות און אין דעם הכרח אויף עבודת ה', אבער דאס קומט ניט אראפ אין מרות שכלב (דער ענין פון קליפת עמלק)³² אדער א פירוד בין שכל ומדות און מעשה בפועל (נה"י ומלכות)³³, ווי יעדערער פילט עס במוחש בא זיך.

ובפרט בשעת מ'האלט בא דער התחלה פון "ויעקב הלך לדרכו" (נאך ששה בחשוק). ווען יעדער איד גייט אוועק פון דעם מצב נעלה בתודע חשרי און אריין אין ויין עבודה אין וואכעדיקע זאכן. גיט דאס א אפשריות אויף ברענגען א מצב פון "פרידתכם" בין כחות הנפש שלו - ווייל די גלייך גילטיקייט און אלטקייט פון וועלט (עמלק) האבן אויף אים א השפעה אז עס זאל ווערן א פירוד בין מוחין למדות, וכין מעשה בפועל.

און בכדי באווארענען דעם "קשה עלי" פרידתכם" בין עשר כחות נפשו - איז די עצה "עכבו עוד יום אחד", צוזאמענקלייבן און מאכן איין "ציבור" פון זיינע עשר כחות הנפש³⁴, וואס דאס איז דורך דעם ענין והקדמה פון קבלת עול ויראת שמים, ביו או דאס געמט דורך כל כחות נפשו. אויז אז יעדער כת ווערט נמשך וכלול אין די אנדערע כחות - פון מוחין אין מחשבה דיבור ומעשה, בלימוד התורה וקיום המצוות, תורת עבודה (תפלה) וגמ"ח.

און דורך די אחדות וציבור פון עשר כחות נפשו - ברענגט דאס³⁵ (אדער דאס איז מוסיף איך) אחדות כללות בני ישראל. און דורך דעם - אחדות צווישן דעם אויבערשטן מיט אידן.

י. בכדי נאכטער פארשטארקן אחדות ישראל (שליחה "פרידתכם") און די פעולות אין תומ"צ בכלל (כפרט בציבור) - הן בכללות עם

ישראל, והן בכחות הנפש (עולם קטן זה האדם) - האט מען מציע געווען צוויי ענינים (ווי גערעדט בארוכה במשך חודש חשרי, ובפרט בשמח"ת), וואס זיינען כדאי אעצטער נאכאמאל דערמאנען שטייענדיק איצטער בששה בחשוק, ווען אלע אידן האלטן ביי אריבערגיין פון דעם מצב הרגל צו די עבודה פון "ויעקב הלך לדרכו", כא"א במקומו ובעבודתו הפרטית:

צילומי הכתי"ק שבמודים אלו מוקדשים

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ר ר' חיים משה יהודה בה"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר התשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 917-755-5605

סניף אויך הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

הביאור היחידי למאורעות האחרונות

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע ● בעצם, הי' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף ● מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאז"א יכול לעשות הוא - לכרסם (בפה או בכתיבה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח צדקנו ● משיחת ליל ג' פ' לך לך, ז' מר-חשון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

נזכה בלא קיווי, והן לא, מה יועיל הקיווי? אבל ע"פ האמור א"ש, והכי פירושה: את צמח דוד וכו', וכי תימא שאין לנו זכות, מ"מ תצמיח, כי לישועתך קוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו."

וכמו כן מצינו תוכן זה - בסגנון מבהיל - בפירוש הרד"ק לנ"ך [פירוש המקובל בכל תפוצות ישראל, ועד שבדפוסים הראשונים של "מקראות גדולות" נדפס גם פירוש הרד"ק] סוף שמואל ב', וז"ל:

"ויעתר ה' לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל, וקביל ה' צלות דיירי ארעא. ובדריש' כל האלפים האלה שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא ע"י שלא תבעו בית המקדש, והרי דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא היה בימיהם ולא

א. בהמשך להמדובר* אודות משיח צדקנו - הרי כאן המקום להזכיר ענין נוסף:

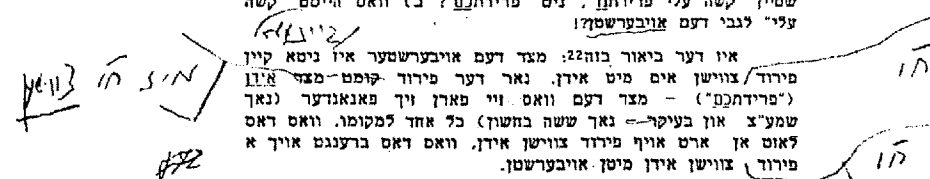
העירני חכם אחד (כלשון הרגיל בכמה ספרים) אודות דברי החיד"א ז"ל [פוסק בישראל, ועד שמביאים כמה הלכות בשמו - מספרו שו"ת חיים שאל וכיו"ב, וכמו כן מביאים בשמו ענינים השייכים לפנימיות התורה, סודות התורה] בספרו מדבר קדמות ערך קיווי, וז"ל:

"אמרו בילקוט תהילים רמז תשל"ז אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי... ובזה פירש הרב הגדול מהר"ד יוסף דוד זלה"ה... מטבע ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאמרו כי לישועתך אינו מובן, מה נתינת טעם היא, דאם מן הדיון,

(1) מדרש תהלים מזמור יז (בהוצאת באבער - ע' סד) - בשם ר' שמעון בן יוחי. מדרש שמואל ספ"א. והובא (להלכה) ברוקח הל' תפלה ס' שכב.

(* לפנ"ז בהשיחה - 'התוועדויות' תשמ"ז ח"א ע' 535 ס"ל.

ו. ווי באווארנט מען דעם "קשה עלי פרידתכם?" או דאס פארשטאנדיק פון דעם זייק הלשון עצמו: א) לכאורה האט געדארפט שטיין "קשה עלי פרידתכן", ניט "פרידתכן?" ב) וואס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן?

אין דער ביאור ב'הענט': מצד דעם אויבערשטער איז ניטא קיין פירוד/צווישן אים מיט אידן. נאר דער פירוד קומט-מצד אידן ("פרידתכן") - מצד דעם וואס זיי פארן זיך פאנאנדער (נאך שמע"צ און בעיקר - נאך ששה בחשון) כל אחד למקומו. וואס דאס לאוס אן ארט אויף פירוד צווישן אידן, וואס דאס ברענגט אויך א פירוד צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

און אויף דעם זאגט דער אויבערשטער "קשה עלי" - ווארום "הכל בירי שמים חוץ מיראת שמים"23, יראת שמים איז כביכול ניט

אין די "הענט" פון דעם אויבערשטן, נאר אפגעזען לבחירת האדם ("פרידתכן"). ס'איז תלוי אין אים אליין צו האבן יראת שמים, און 34 די יראת שמים זאל מבטל זיין דעם "פרידתכן".

און אויף דעם גיט דער אויבערשטער די עצה "עכבו עוד יום אחד", וואס אין דעם "יום אחד" (שמע"צ) ווערן אידן נתאחד בתכלית השלימות, און עס ווערט נתגלה ווי זיי זיינען אן "אומה יחידה"24 (ווי דאס דריקט זיך אויס אין הקרבת - פר' אחד"25 בשמע"צ). ביו אז די התאחדות גיט כח צו שולל זיין דעם "קשה עלי" פרידתכן" אויך לאחרי שמע"צ רשמית וששה בחשון, ווען עס ווערט דער "ויעקב הלך לדרכו", כל אחד לדרכו, ווארום בא יעדער איד הערט זיך אן, אויך אין זיין עבודה פרטית ב"דרכו", ווי ער איז איין ואך מיט אלע אנדערע אידן (פון דער "אומה יחידה"), און זיין עבודה פרטית איז נוגע צו שלימות העבודה פון אלע אנדערע אידן. און אויך לאידך גיסא - אז לשלימות עבודתו דארף ער אנקומען צו די עבודה פון אלע אנדערע אידן, און דורך די התאחדות צווישן אידן - ווערן אידן אויך נתאחד (בגלוי) מיטן אויבערשטן - היפך פון "קשה עלי פרידתכן".

ובפשטות: אז אויך במשך כל השנה כולה ווען יעדער איד איז מקיים שליחותו הפרטית בעולם - איז ער זיך מחאחד מיט אנדערע אידן, הן ברוחניות, והן ובעיקר - בגשמיות, ובכללות - אין זיין עבודה בהשלמה עמודים שעליהם העולם עומד - חורה, עבודה (תפלה) וגמילות חסדים26 (וואס זיי זיינען כולל כל החומ"צ) - אז ער טוט די אלע ענינים צייבן ובאחדות, מיט אנדערע אידן: שיעורי תורה, תפלה, ציצית, וצדקה - וואס איז

וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו – "איז ניט שייך צו זאגן" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"כבר הי' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. – תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק.

עניתי לה, כמובן, שתקרע את המכתב... ותסיח דעתה ממנו לגמרי! ויתרה מזו, הוספתי, "כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמהם"³, כלומר, אפילו כאשר מדובר אודות "השמים" אין לבני מה לפחד, שכן, פחד כזה הוא "דרך הגוים... כי יחתו הגוים מהמה".

אח"כ התחלתי לחשוב לעצמי: אינני מכיר את האשה שכתבה את המכתב, וגם היא לא מכירה אותי, בסך הכל שמעה את שמי, ושאלה עצה כו'. וא"כ, מהי הכוונה בכך שמאורע כזה הגיע לידיעתי?! עד שתפסתי שהכוונה היא – כדי לנצל ענין זה לקדושה.

ובהקדמה:

כל דבר ודבר שבעולם צריך יהודי לנצלו לקדושה, בנוגע לדבר **איסור** – צריך לשלול ולבטל את הדבר מכל וכל: אבל בנוגע לדבר **הרשות** – עליו לחפש את הדרך המתאימה כיצד לנצל דבר זה לקדושה, באופן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים", שכן, דבר ברור שתכלית ומטרת בריאתו בעולם היא – שעל ידו תהי' תועלת בעיני קדושה.

ויתירה מזה: אפילו דבר הרשות שהשתמשו בו עד עתה באופן בלתי-רצוי – יש לחפש דרכים כיצד ניתן לנצלו לקדושה,

חרב בימיהם, נפלו על שלא תבעו אותו, אנו שהיה בימינו וחרב בימינו, על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו זקנים ונביאים ליטע בפיהם של ישראל להיות מתפללים שלשה פעמים בכל יום השב שכינתך ומלכותך לציון וסדר עבודתך לירושלים", ומסיים: "אכי"ר סלה".

ועל של פועל באתי:

כפי הנראה מהשאלות והטענות שנשמעים ע"ד הקיווי הצפי' והדרישה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – ישנם כאלו שאינם יודעים אודות דברי החיד"א והרד"ק האמורים לעיל.

ולכן, כדאי ונכון שא' ידפיס דברים אלו ב"עיתון".

ובהדגשה – לא בשמי, שכן, נוסף לכך שישנם כאלו שבשמעם שדברים אלו נאמרו ע"י פלוני, יטענו "איפכא מסתברא"... (כידוע במקרים כיו"ב, ואין כאן המקום להאריך בזה), הרי בנדו"ד, ענין הגאולה, נוגע ביותר לומר את הדברים "בשם אומרים", כדברי חז"ל²: "כל האומר דבר בשם אומר מביא גאולה לעולם",

ולכן, יש לפרסם דברים אלו **בשם אומרים** – הן בנוגע לדברי הוד"ק והן בנוגע לדברי החיד"א, עי"ז שיעתיקו את דבריהם אות באות ממש, נוסף לציון המקור כו', כדי לזכות את אחינו בני"י שספרים אלו אינם מצויים תחת ידם.

ב. ועוד ענין בזה – בהקדם מאמר המוסגר, בהמשך ובשייכות להאמור לעיל:

בין המכתבים שקבלתי לאחרונה – נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב – מספרת האשה במכתבה – שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים,

"עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם"

בקשר עם ז' מר-חשון שחל בעש"ק זה, יום שבו חוזר "אחרון שבישראל" לביתו מהעלי' לרגל לביהמ"ק, הננו מביאים בזה (בע' 15-14) צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ נח, ו' מר-חשון ה'תשמ"ז – בביאור הענין שאומר הקב"ה "קשה עלי פרידתכם" (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 38 ואילך)

להלן פענוח התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק (באו בהדגשה):

. . איז דער ביאור בזה: מצד דעם אויבערשטער איז **קיינמאל** ניטא קיין פירוד ח"ו צווישן אים מיט אידן. נאָר דער פירוד איז ח"ו **צווישען אידן** ("פרידתכם") – מצד דעם וואָס זיי פאָרן זיך פאָנאָדער (נאָך שמע"צ און נאָך ששה בחשון) כל אחד למקומו, וואָס דאָס לאַזט אָן אָרט אויף פירוד צווישן אידן, וואָס דאָס ברענגט אויך אַ פירוד ח"ו צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

בסוף קטע המתחיל "ובפשטות" נשמטו כמה שורות בצילום שלפנינו ונעתקו כאן: . . שיעורי תורה ברבים, ועאכו"כ גמ"ח וצדקה (כללות כל המצוות) – וואָס איז מאחד אידן. וואָס דאָס (עבודה בציבור) גיט צו אין שלמות העבודה (אויך עבודתו הפרטית).

בסוף קטע המתחיל "אמאל קען" הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: (נה"י ומלכות, רוח וגוף),

בקטע שלאחריו: בחודש תשרי און גייט אַריין . . און קאַלטקייט . .

בקטע הבא: מאַכן "אחד" איין "ציבור" . .

בקטע הבא: אחדות **בגלוי** צווישן . .

המדרג מוקדש לעילוי נשמת האשה

מרת **מרים** בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה **אלבז**

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ו תמוז ה'תשס"ד – ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה** שיחיו לוי

המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[. .] לפרסם ולהכריז אודות **השמחה** – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוי, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחיאית כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש"*.]

(משיחת ש"ש פ' לך לך ח' מר-חשוון ה'תשמ"ח - מוגה)

נעשה הריקוד), מגביהים גם את החלקים העליונים, עד להראש.

[. .] וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר שהשמחה והריקוד נמשכים על ובכל השנה כולה, שמחה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה", ח"ו), היינו, לא רק ברגעים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם". ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקדשים.

(* בסיום חלק זה השיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.

[מהשלמות השיחה זו (הנחה בלתי מוגה):] כלומר, לא מספיק להשאיר לישוב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבהת הראש.

וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

המדור מוקדש
לעילוי נשמת

ח'ה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה כנות - יבחלט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי'
נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

בהתאם לתכלית ומטרת בריאתו, אפילו אם עד עתה השתמשו בו עבור עניינים שהם היפך הקדושה.

דוגמא לדבר: אמרו חז"ל⁴ "לא ה' העולם ראוי להשתמש בזהב, ולמה נברא – בשביל בית המקדש". ואעפ"כ, במשך כ"ו דורות שקדמו לעשיית המשכן וכו' השתמשו בזהב עבור ע"ז!

ובנוגע לענייננו:

כאשר רואים בעולם שקיים מושג ששולחים מכתב לעשר אנשים, ומבקשים מכל א' מהם לשלוח העתק כזה לעוד עשר אנשים, וכן הלאה (ובלשון המדינה: "טשעין-רעאקשן") – יש לנצל זאת לענייני קדושה, כדי לפרסם דבר טוב בין אחינו בני" (כל זמן שישנו ספק וספק-ספיקא אולי ישנו מי שעדיין אינו יודע אודות דבר טוב זה).

ובנדו"ד – לפרסם דברים האמורים לעיל אודות הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח צדקנו, עי"ז שכל א' ישלח מכתב (שבו יצטט מ"ש בספרים הנ"ל) לעשרה מישראל, וכן הלאה, באופן דהולך ומוסיף ואור.

ולהעיר: ישנם כאלו הנקראים "שפיץ-חב"ד'ניקעס"... ובשמעם דברים אלו שנאמרו ברבים, בבית-הכנסת ובבית-המדרש, יניחו את כל ענייניהם על הצד, ויעסקו אך ורק בכתיבת מכתבים לעשרות עשרות יהודים. ולכן, הנני חוזר ומדגיש שמספיק שכל אחד יכתוב לעשרה מישראל בלבד, ואם יש לו זמן פנוי – ילמד תורה!.... ובנוגע לכל שאר בני" (מלבד העשרה שכתב אליהם) – יכתוב אליהם משהו אחר, או א' מהעשרה שכתב אליהם, וכיו"ב.

ג. ופשוט, שאך למותר להבהיר ולשלול ענין של "איומים" – רחמנא ליצלן מכתבת "איומים" ליהודי, או אפילו לאינו-יהודי!

כאשר כותבים ליהודי – יש לכתוב ברכות בלבד.

וכאשר שואל מניין יש בכחו לברך יהודי, ומה גם שאינו מכירו ומעולם לא ראהו?!

הנה על זה אומרים לו: מכיון שיהודי זה הוא בן אברהם יצחק ויעקב, בת שרה רבקה רחל ולאה – חלה אודותיו הבטחתו של הקב"ה "ואברכה⁵ מברכך"!

זאת ועוד:

כל יהודי רוצה לקבל את ברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך לו, וחושב לעצמו, שאם מגיע לו בתור "שכר" – מה טוב, ואפילו אם לא – שיתן לו הקב"ה בתור "מתנה".

ובכן, העצה היעוצה היא – לברך יהודי, ואז מובטח לו שיקבל את ברכתו של הקב"ה: "ואברכה מברכך"!

ובנוגע לענייננו:

מובן וגם פשוט שיש לכתוב בדרכי נועם ודרכי שלום, ותוכן הדברים – שאינו כותב מאומה מדעת עצמו, כי אם מעתיק מדבריהם של גדולי ישראל אודות גדול העילוי והנחיצות להתפלל ולתבוע מהקב"ה שיחיש וימהר את גאולתנו, ובהתאם לכך, מציע לו ענין של זכות [לא בסגנון של תביעה, ועאכו"כ קבלת-מרות, או לדרוש דין-וחשבון, ויתירה מזה: אין צורך אפילו לציין את הכתובת של שולח המכתב] – להעתיק מכתב זה ולשלחו לעשרה מישראל, ולבקשם שגם הם יעשו כן, ולסיים את המכתב – ש"תבוא עליהם ברכה", כל הברכות האמורות בתושב"כ ובתושבע"פ, כאשר יעשה פעולה שתקרב את ביאת המשיח!

וכאמור, ח"ו שדבר זה יהי' על חשבון לימוד התורה וקיום מצוותי', או על חשבון אהבת ישראל ואחדות ישראל, אדרבה: כל

(5) פרשתנו יב, ג. וראה רמב"ם הל' נשיאת כפים בסופן. שו"ע אדה"ז הל' ברכת המזון בסופן.

(4) ב"ר פט"ז, ב. שמו"ד רפ"ה.

ענינים אלו יכולים צריכים ומוכרחים ללכת
בחדא מחתא, כמובן מכל האמור לעיל.

ד. אמנם, עדיין יכול לבוא מישוה ולשאול:
מה קרה שלפתע נתעוררו על ענין זה – הרי
ספרים אלו נדפסו כבר כו"כ שנים לפני?!

ובכן: לכל לראש – מכיון שרק לאחרונה
העירני חכם אחד, כאמור, על ענין זה, הרי זה
בודאי בהשגחה פרטית, שעכשיו צריכים
לעורר ולפרסם אודות ענין זה. וכמו כן בנוגע
לאופן הפירסום ע"י כתיבת עשר מכתבים –
אשר, גם דבר זה הגיע אלי לאחרונה בהשגחה
פרטית, כנ"ל בארוכה.

ועוד ענין בזה:

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות
שאינן עליהם כל ביאור בדרך הטבע. ובב'
הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן
פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא
שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות
כאלו שהם באופן הפכי!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה
בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים
דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים
כאלו):

בסוף דניאל⁶ ישנו פסוק המתאר את הזמן
שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו
ויצרפו רבים גו", ובנדו"ד: כל זמן שישנו מצב
של ערבוביא – הרי יתכן שיהי' אצל מישוה
טוב או הפכו באופן של העלם. אמנם,
כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי
מתבררים ומתלבנים כל הענינים, ובמילא,
מתגלה הענין ה**טוב** אצל פלוני בן פלוני, וה**פכו**
– אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים
כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

(7) מט, ב.

(8) צז, א.

(9) ישעי' יא, ט.

(6) יב, י.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות – שאע"פ שזוהי ירידה גדולה ועצומה (בבירא
עמיקתא גופא), הרי ירידה זו היא צורך עלי', היינו, שעיי"ז יהי' יתרון האור מן החושך ויתרון
החכמה מן הסכלות.

וזוהי ההסברה היחידה שבה אפשר לבאר **בדוחק** עכ"פ את טעם וסיבת הגלות – ירידה
צורך עלי'.

אבל גם ביאור זה אינו מספיק – כי כשם שהקב"ה רצה שהעלי' תהי' ע"י הירידה דוקא,
יתרון האור מן החושך כו', כמו כן הי' יכול לרצות שלא יהיו זקוקים לירידה כדי להגיע
לעלי', היינו, שיהי' יתרון האור גם כאשר אין זה בא מן החושך.

זאת אומרת: כלל זה גופא, שיתרון האור בא מן החושך, והעלי' באה לאחרי הירידה דוקא
– הרי זה רק משום שכך נתאוהו הקב"ה, וכמאמר אדמו"ר הזקן שעל "תאוה" אין לשאול
קושיות, אבל אין זה דבר המוכרח כלל.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות, שהסיבה לזה היא – "נורא עלילה על בני אדם",
היינו, שהקב"ה רצה שיהי' ענין הגלות, שזהו מעמד ומצב תחתון ביותר (הן בנוגע לזמן
ומקום, מעמד ומצב וכו'). כדי שיהי' הענין דירידה צורך עלי', באופן ד"לפום צערא אגרא".

אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעור"?!... – הקב"ה נתאוהו אמנם שתהי' ירידה זו כו',
אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעור"?!...

יהודי צריך לדעת שענין הגלות הוא דבר בלתי רצוי, היפך הטוב וכו', ואין זה מעמדם
ומצבם האמיתי של בני"!

וכמודגש גם בלשון מארז"ל "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפיזרן לבין האומות" –
היינו, אין הכוונה לומר שענין הגלות הוא דבר טוב ח"ו, אלא כאשר בני" נמצאים כבר בגלות,
הרי המצאם שם באופן ד"פיזרן בין האומות" הוא ענין של "צדקה":

כאשר בני" מפוזרים בכמה וכמה מקומות, הנה גם כאשר במקום מסויים גוזרים גזירה
על בני", יכולים היהודים שנמצאים במקום אחר (שעליהם לא חלה גזירה זו, ועליהם לא
חל הכלל ש"אין חבוש מתיר עצמו כו") לסייע ליהודים שנגזרה גזירה עליהם, עי"ז
שמעוררים רעש ברחבי העולם וכו'.

משא"כ אם כל בני" כולם היו נמצאים במקום אחד, תחת משטר אחד – הנה כאשר היו
גוזרים עליהם גזירה ח"ו, היו כולם במעמד ומצב ד"אין חבוש מתיר עצמו כו".

אבל לאידך – מובן בפשטות שכללות ענין הגלות הוא דבר רע ומר כו', ויהודים צריכים
לדעת שכללות המעמד ומצב דזמן הגלות, אינו מעמדם ומצבם האמיתי.

(משיחת ש"פ נח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ד משה באר ע"ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא ב"ד נטע אורי ע"ה

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועליך יזרח ה"²,
 "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"³

ואדרבה: מכיון ש"מלכיות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן
 "צפה לרגלו של משיח"⁴ –

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא יישן שומר
 ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

וזה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב
 ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי
 ידיע"⁶ – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את
 התפוח.

ובנוגע לעניינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון
 שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו
 שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישה) את משאלות לבבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין דדוחק את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות
 קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה עינינו
 בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאָן בא זיך אליין"): מה עשיתי היום בנוגע לזה?

(משיחת ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א – מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

- 2) ישע"י ס, ב.
- 3) תהלים קכא, ה-ו.
- 4) ב"ר פמ"ב, ד.
- 5) תהלים שם, ד.
- 6) ברכות מח, א.

וויפל איז דער שיעור"?!...

דובר לעיל אודות הענין ד"לך לך מארצך גו", דקאי על ירידת הנשמה למטה, שהיא ירידה
 מאיגרא רמה – "מארצך וממולדתך ומבית אביך", לבירא עמיקתא – "אל הארץ", ספירת
 המלכות, ולמטה מזה – הארץ התחתונה כפשוטו. וירידה זו היא צורך עלי' – "אשר אראך",
 היינו, שע"י העבודה למטה ניכרת ונגלית גודל מעלת הנשמה, וכמשל המלך ששולח את בנו
 למקום רחוק כו' – כדי לגלות את כחותיו ומעלותיו כו'.

הלואי שהיו מנצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול

[. .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל
 הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות
 את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים
 שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה
 הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור?!

אומר הקב"ה בתורתו – אדרבה: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו" לפעול בעולם, יהי'
 "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה
 שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו
 ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות
 דהפצת היהדות, "לך לך מארצך גו" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ
 שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה
 וחסידות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש
 נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות
 לו ("הארץ אשר אראך")?¹

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק
 עם עצמו?!

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות
 ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא
 אליו וכו' – אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא
 עי"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמתית! וביחד עם זה –
 מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה
 שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם
 מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בתוך (ע"פ 5). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו).
 נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו

הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!...

אין מה לעשות הכנות, מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות

ויתרה מזה:

הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן והכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכיו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאו"א מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו', אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחרי שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממש].

(2) ויש לומר שזוהו הלימוד המסיפור בזה פרשתנו (3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו). (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לענינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רוחי. (משיחת ש"פ 9 לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט – מוגה*)

4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(*) מההשלמות לשיחה זו (הנחה - בלתי מוגה): ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא

בפועל ממש תיכף ומיד. (** הערת המו"ל: שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידיית ונדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך. לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

לערוך את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו'"

[. .] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בני"ב בכל הדורות שיקום כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בני"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבני"י ברצונם הטוב. (משיחת ש"פ 9 לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב – מוגה)

מה עשיתי היום לקירוב הגאולה?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד'עבדו את ה' בשמחה'¹, כש"החושך

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.